

BROEDERS VAN LIEFDE

R.S. 105

Samen op weg naar Kerstmis

Rome, 1 december 2021

Beminde Medebroeders
Beste Aangesloten Leden,
Geachte Medewerkers in het apostolaat,

Met de eerste zondag van de Advent zijn we een nieuw liturgisch jaar ingetreden. Het is als een voorsmaak op het burgerlijke nieuwe jaar dat we over een maand zullen betreden. De tijd van Advent is een tijd die in het teken staat van verwachting. Maar eigenlijk is gans ons leven een tijd van verwachting, van uitzien naar iets nieuws, en wanneer er niets meer te verwachten valt in het leven, raakt dit aan de zin van het leven. Gelukkig mogen we als gelovigen blijven uitzien naar de uiteindelijke bestemming van ons leven, die alle verwachtingen ver zal overtreffen. Dat moge een licht blijven, ook en vooral in de donkerste momenten van ons leven.

Natuurlijk verwachten we allemaal dat het sociale leven zich mag herstellen en dat we niet meer met de zoveelste nieuwe golf van de covid-pandemie worden geconfronteerd. We kunnen niet ontkennen dat de pandemie op iedereen weegt en heel wat van onze normale activiteiten doorkruist. Tegelijk erkennen we het vele lijden dat deze ziekte heeft teweeggebracht en nog steeds teweegbrengt. Vorige week was ik op de algemene vergadering van de generale oversten in Rome, en daar werden de vele slachtoffers van deze pandemie in een gebedsmoment herdacht en hoorden we ook hoeveel

religieuzen en medewerkers binnen het apostolaat wereldwijd waren overleden. Het doet ons ook verwijlen bij de enorme inzet die gevraagd werd en wordt aan het medisch en verpleegkundig personeel in de zorg van de zieken en ook de extra inspanningen bij het onderwijzend en opvoedkundig personeel in de begeleiding van de kinderen en jongeren in toch wel extra moeilijke omstandigheden. Misschien is het wel een moment in de geschiedenis waarbij we als nooit voorheen de nood aan verlossing en bevrijding aan den lijve ondervinden. We mogen dan ook tijdens deze Advent op een heel speciale wijze de bede “Maranatha” – “Kom Heer Jezus, kom” laten klinken opdat de verlossing die ons door de Menswording werd gebracht, ook in de concrete werkelijkheid van deze tijd opnieuw mag gebeuren. Want verlossing hebben we steeds nodig, in alle omstandigheden van ons leven.

Binnen de Kerk is de verwachting hoog gespannen op het synodale proces waartoe we allen worden uitgenodigd. Het is als een slotakkoord bij het programma dat Paus Franciscus voor zichzelf als Paus heeft uitgetekend en waarbij hij nu iedereen oproept om op een onbevangen wijze de vraag te beantwoorden hoe we de Kerk vandaag willen zien en beleven. Die vraag strekt zich ook uit naar de organen binnen de Kerk, en ook als congregatie mogen en moeten we die vraag beantwoorden. De vraag mag natuurlijk niet in het ijle worden gesteld, maar steeds in het licht van een duidelijke referentie. Voor de ganse Kerk is dit het Evangelie en de levende Persoon van Jezus Christus, in lijn met de traditie en open voor de tekenen van de tijd. Voor de congregatie is dit eveneens het Evangelie en de levende Persoon van Jezus Christus en de speciale wijze waarmee deze boodschap werd vertaald binnen ons charisma van de caritas. Het is een moment in onze eigen geschiedenis van de congregatie om grondig stil te staan bij ons charisma en vanuit dit charisma ons te laten bevragen door de tekenen van de tijd. Zijn we als congregatie nog echt relevant in deze tijd, vervullen we nog een profetische rol in onze beoefening van de caritas, speciaal bij hen die in de maatschappij totaal gemarginaliseerd zijn door ziekte, handicap of extreme armoede en die nood hebben om te vernemen dat ook zij geliefd zijn door God? En deze liefde mogen ze ontvangen doorheen onze caritas als afstraling van de goddelijke liefde. Als congregatie leven we wereldwijd in sterk verschillende contexten, maar steeds zal de vraag blijven klinken of we dynamisch trouw zijn aan ons charisma van de caritas. Het zal ook de vraag zijn of we ons niet te veel hebben vastgezet in structuren waarin er geen echt

leven meer is, maar die daarentegen een zogezegd eigen leven zijn gaan leiden. Ook de vraag naar een blijvende solidariteit klinkt hier, want als we ‘congregatie’ zeggen, dan kijken we niet alleen naar onze eigen regio, maar naar de congregatie wereldwijd. Tegelijk is het een moment om ons te verheugen om die vele mooie en sprekende voorbeelden van levende caritas die we mogen meemaken bij de inzet van broeders, aangesloten leden en medewerkers. Het doet me denken aan de woorden van onze geliefde Stichter Vader Triest die als zijn missie de drie woorden uitsprak: “Ik moet u mijn voorbeeld, mijn onderricht en mijn dienstbaarheid schenken”. Hij gaf heel bewust aan de voorbeeldfunctie de prioriteit. Het zijn deze levende voorbeelden van doorgedreven caritas die ons ook vandaag mogen blijven inspireren om zelf steeds een stap verder te gaan, het “davantage” – “steeds meer”, van Sint Vincentius te beleven en te concretiseren. Dank u, beminde medebroeders, aangesloten leden en medewerkers voor de stimulerende voorbeelden van caritas die jullie ons geven!

Vorige week was ik ook aanwezig op een herdenkingsplechtigheid van Sint Jan Berchmans die juist 400 jaar geleden overleed in Rome en wiens graf zich in de Ignatius-kerk van de Jezuïeten bevindt. Wat kunnen we verwachten van een jonge man die op 22-jarige leeftijd overleed, na 200 jaar zalig en heilig werd verklaard en die leefde in een totaal andere tijd en cultuur? Wat kunnen we nog leren van zijn streven naar heiligheid waarvan heel zijn korte leven was doordrongen? Jan Berchmans is in de congregatie geen onbekende, want hij is als Vlaming de patroon van de studerende jeugd en binnen onze instituten werden afdelingen naar hem genoemd. Zijn leven en streven naar heiligheid kan worden samengevat in een korte slogan: “Het gewone van iedere dag op een buitengewone wijze verrichten”. Eigenlijk gaat het erom om alles wat we iedere dag meemaken als een uitnodiging te aanvaarden om daarin Gods Wil te zien en Gods Wil te volgen, en dat op een blijde wijze. Want Jan Berchmans kreeg als bijnaam in zijn communiteit: “broeder hilaris”, de vreugdevolle, ja zelfs de grappige medebroeder. Wanneer we zijn biografie lezen, ontmoeten we veel tijdsgebonden elementen, maar de grondhouding die hij beleefde en uitstraalde overstijgt tijd en cultuur. We herkennen er ook de spiritualiteit van Teresa van Lisieux in die haar kleine weg ging om ieder moment, iedere gebeurtenis en iedere ontmoeting als een uitnodiging te zien om haar leven te heiligen. Het is wel opvallend dat beide heiligen heel jeugdig stierven en tijdens hun leven geen speciale mystieke ervaringen hadden, maar ontdekten dat heiligheid voor iedereen is weggelegd

en dat de weg daartoe te vinden is in het dagelijkse leven, in de verschrikkelijke werkelijkheid van iedere dag, zoals iemand dit noemde. De filosoof Levinas zal dit nog aanvullen door te stellen dat we iedere dag geroepen zijn om kleine daden van goedheid te stellen. Het doet me terugkomen bij de tijd die we momenteel doormaken, en waarvan we niet weten hoe deze zal evolueren. Maar wat we in handen hebben, is iedere dag die ons gegeven wordt en waarbij we uitgenodigd worden kleine daden van goedheid te stellen en daarmee te bouwen aan onze weg naar heiligheid en dat in vreugde en blijheid. Laten we allemaal een beetje “hilaris” worden, voor onszelf en voor anderen!

Dierbaren, op de drempel van het nieuwe jaar wens ik jullie dan ook moed en vertrouwen. Moed om de dagelijkse perikelen waarmee we geconfronteerd worden als uitdagingen aan te pakken en er ons niet door te laten overweldigen of ontmoedigen. Vertrouwen dat we er niet alleen voor staan. Is het niet de sterkte van een religieuze gemeenschap dat we weten dat we bij elkaar terecht kunnen om onze vreugden en zorgen met elkaar te delen? Moge dit ook in de families en de werkgemeenschappen het geval zijn. Maar als gelovigen mogen we ons vertrouwen ook en vooral putten uit de overtuiging dat we door God gedragen worden en dat we steeds bij Hem terecht kunnen. Hij laat ons nooit in de steek, ook als we wel eens door mensen in de steek worden gelaten en door anderen worden teleurgesteld. Laten we dan ook individueel en in gemeenschap deze gebedscultuur ontwikkelen waarin de ruimte mag groeien om met de Heer in een echte vriendschapsrelatie te treden. En we weten dat we bij vrienden altijd terecht kunnen, in goede en kwade dagen.

Van harte wens ik jullie allen een gezegende Adventstijd, een zalige Kerstmis en een vredevol nieuw jaar.

A handwritten signature in black ink that reads "Br. René Stockman". The signature is written in a cursive style with a long, sweeping underline.

Br. René Stockman
Generale overste
Broeders van Liefde